

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 599

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

28 gener 1933

Redacció: Portaferriassa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

La llei de Congregacions religioses

Quan tota la Península es troba encara junyida al carro triomfal de l'anarquia, que de manera tan espantosa l'acaba de fer trontollar, i encara sent les conseqüències terribles de la revolta que el Govern no ha sabut preveure ni evitar, mancant així a la més elemental obligació de tot Govern, el cap del mateix, senyor Azaña, es despenja amb unes tristes declaracions recordant que la primera tasca de les Corts en tornar a reunir-se ha d'ésser l'aprobació del projecte de llei de Congregacions religioses.

Magnífica oportunitat, certament, per a recordar tan malaventurat projecte! Magnífic moment per a fer un nou esclat de sectarisme! Quan el Govern hauria de cercar el contacte de tots aquells que tenen un xic d'instint conservador d'una societat tant greu-ment amenaçada com la nostra, el seu cap responsable s'entreté a manifestar la urgència de projectes que, com el susdit, no han de fer altra feina que portar novament la divisió entre els ciutadans i encendre novament entre ells la més fonda discòrdia.

La nostra societat ha estat ferida per l'anarquia i pel comunisme. De fracàs en fracàs, els nostres governants han obert la resclosa de la llibertat a totes les forces negatives de la societat, i les aigües han corregut daleroses a inundar-ho tot fins al punt que ha estat un veritable miracle la salvació. La força pública atacada arreu, els morts i ferits caient pels nostres carrers, les bombes i armes mortíferes repartides a carretades pels quatre indrets de la terra espanyola, la premsa sindicalista fent encara amenaces cada dia durant la mateixa revolta, i... en ple estat anàrquic, quan la llum de la pau sembla que ha de començar a penetrar en la nostra societat desquartit-zada i feta malbé pels qui major cura haurien de te- nir-ne, el cap del Govern anuncia, per si no ho recor- dàvem prou, lleis d'esperit sectari que no han de fer altra cosa que enguniejar un xic més la societat nostra.

I davant d'aquest fet inaudít, nosaltres demanem: ¿és que el cap del Govern és home de rudimentari talent polític, tan rudimentari que en circumstàncies com les presents no veu la necessitat de l'ajut de tots els espanyols per a servir la nostra societat? No ho creiem pas, per molt poc que arribem a creure en el talent de l'Azaña. I si no és així ¿quin endimo- niat esperit sectari és el dels homes governants que ni davant les tràgiques circumstàncies d'ara saben posar un xic de contenció a les seves passions, sem- pre insatisfetes, encara que sigui a canvi de portar novament la discòrdia i la divisió entre els qui en el present moment haurien de permanèixer units per a defensar el patrimoni comú de la nostra civilització i de la nostra vida social?

Millor que en sectarismes hauria de pensar el Go- vern en deixar el Poder, ja que fracassos com l'esde- vingut amb motiu de la tragèdia anarquista no soste- nen governs en els països civilitzats. Però es veu que, tot i essent enorme el que ha passat, és encara més gran el sectarisme dels governants. I així, anem veient que la vida arribarà a ésser impossible en aquest dissortat país nostre, malaventurat sempre.

El sectarisme té pressa, és evident. I mentre no és possible complir una Constitució (que porta sus- pesa la seva vida des del moment mateix del seu naixement), i mentre no és possible que cap insti- tució actuï dins la normalitat jurídica encara que sigui tan imperfecta com la creada per aquestes Corts, el cap del Govern segueix impertèrrit la seva tasca negativa i segueix anunciant noves lleis que no han de tenir altre resultat que augmentar l'analfa- betisme a Espanya i portar encara a més fondaria la discòrdia entre els ciutadans.

I consti bé que de la fusta dels obsessionats i dels persistents en la passió sectària no s'ha tallat mai els grans homes de govern i ni tan sols els gover- nants de mida mitjana.

*Fantasies nadalenques***La manufactura de papirus**

PER JORDI ARNAU

La ciutat de Gaza, prop de la mar Mediterrània, encara era dels dominis d'Herodes, el perseguidor del Messies nascut a Betlem. Per això Josep, deixada la seva esposa i l'infant en un amagatall del bosc, va entrar a la ciutat amb desconfiança a primera hora del terç dia de la seva fugida de Betlem.

A la plaça i a l'hostal va parlar amb uns i altres. Ningú sabia res de res. Allí no hi havia arribat cap senyal del furor d'Herodes ni cap notícia de l'assassinat dels infants de Betlem ni cap edicte del rei que li pogués infundir temor.

Unes hores que Josep va estar allí foren ben aprofitades per comprar un matxet, provisions de boca i una mica de roba. El viatge fins Egipte, duraria encara una quinzena de dies i calia ésser previsor. Altrament, tenia pressa per sortir fora dels dominis d'Herodes aquell mateix dia, perquè l'endemà era dissabte, dia de descans, segons la llei de Moisès, i havia pensat arribar a Medemena, sobre el camí de Gaza a Egipte, abans de posta de sol. Allí descansarien de les mortals fatigues d'aquells tres primers dies de la fugida.

No li va venir malament a Josep aquell dia de descans a Medemena on Maria amb oli mirrat li va curar els peus encetats per les llargues caminades. Allí va saber Maria de boca de Josep la desgràcia dels infants de Betlem, de la qual tot feia creure que se n'havia escapat Joan, el fill de la seva cosina Isabel. Allí Maria i Josep ploraren la dissort dels fills de Raquel sacrificats pel rei sanguinari i donaren gràcies a Déu per haver lliberat amb la seva Providència el nen Jesús dels seus perseguidors.

La temperatura d'aquell darrer mes de l'hivern era dolça i l'època de les pluges no havia arribat encara. No caldria, doncs, portar massa pressa en el viatge; però, anant tot bé, no mancaren trifugues. L'aigua escasseja per aquells deserts i més de quatre vegades és salabrosa. Els hostals pels que viatgen es troben de clar en clar, i caldrà passar algunes nits al ras. Hi ha perill de lladres i de marfugues. Déu sobre tot! Ell que els ha tret de Palestina, Ell els portarà a Egipte. Altrament Josep té coratge i prudència.

Passada que fou la ciutat de Pelussa travessaren l'istme que ajunta l'Àsia amb l'Àfrica i, pujant Nil amunt per la vora del braç pelussiac i, contemplant les esplanades per on moltes centúries enrera els fills de Jacob havien fet pasturar llurs ramats, amb penes i fatigues Josep i Maria amb Jesús infant arribaren a Heliòpolis, el terme del seu viatge.

Aquesta Heliòpolis no és ni de bon tros aquella antiquíssima ciutat de On, la ciutat sagrada de l'Egipte, amb els seus temples servits, en temps de Ramsés III, per més de deu mil sacerdots i escribes, els seus palaus faraònics, els seus obeliscs i les seves avingudes d'esfinxs. Els palaus són enrunats i aprofitant-se de les restes de llurs parets s'hi han fet pobres casalots els pastors i pagesos. Encara s'aguanten els dos temples bessons dedicats al sol alt i al sol post construïts per Amenamet I, i a

l'entrada del seu clos els dos obeliscs monumentals que hi va plantar Usertes I. Encara hi viuen un parell de centenars de sacerdots, servidors i sacrificadors que guarden el caliu de les antigues supersticions. I llevades les collites encara hi baixen a fer ofrenes i sacrificis bones colles d'egipcis de Nil amunt, que és on es guarda alguna cosa de la vella religió del país. No falta gent que indignada protesta que al costat dels símbols del sol i dels taurs i de les imatges d'Harnaquis s'alcin altars a Júpiter i Minerva per complaure als romans dominadors.

Heliòpolis, amb tot i la seva caiguda, encara conserva alguna importància industrial. Les manufactures que li donen vida són les de cuirs i papirus i la meitat dels treballadors de la terra i de les manufactures són jueus, fugitius molts d'ells del furor d'Herodes, que poc s'hi pensa gaire a degollar o a crucificar els que li han estat delatats com enemics. Podríem citar entre ells el samarità Jetté que farà cosa de vint anys va arribar a Heliòpolis a fer de pobre mercader i ara és l'amo de la més gran manufactura de papirus on treballen pel cap baix un centenar d'esclaus. ¡I a fe que en sap d'explotar la misèria dels infeliços que han caigut a les seves mans!

I precisament l'endemà de la seva arribada a Heliòpolis Josep trucava a les portes de la casa senyorial de Jetté.

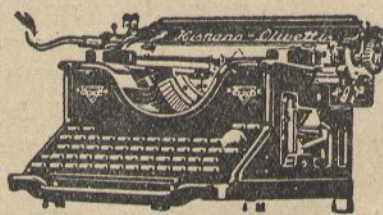
—¿Tindrieu feina per un pobre menestral betlemita expatriat de la seva terra?

—Com te dius?

—Josep, i la meua esposa Maria de Nazaret. Ahir vam arribar aquí.

—Feina, dius? Al temple n'hi haurà bé prou, si ets un bon artista. ¿No saps que precisament ahir hi va haver al temple un daltabaix? Les estàtues de les divinitats caigueren sotraguejades per un poder invisible, una llenca de paret es va enrunar i un dels obeliscs va quedar ajegut a terra. Allí trobaràs feina, si no de fuster, de manobre. Tot s'ha d'aprofitar si no hi ha altra cosa.

—¿Com volem que jo, adorador del Déu d'Israel, treballi en una cosa així?

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA

Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

—La feina que jo et podria donar no seria pas gaire ben pagada i potser una mica fatigosa.

—En el que sigui jo hi posaré tot el meu esforç i el Déu d'Abraham ens ajudarà.

—¿Tu sabries fer les caixes d'embalar els meus papirus?

—No sembla pas una feina massa fina per a les meves mans.

—Doncs, si vols, en farem la prova. Jo et daré les llatres i tu les tallaràs a mida i muntaràs les caixes; però si no me'n fas cinquanta per setmana no farem res. Jo et daré el pa i el vi i dos denaris per setmana si em compleixes el compromís.

—Bé ho puc provar amb l'ajuda de Déu.

I aquell mateix dia Josep es va posar a la feina i en tot el dia va arribar a muntar una caixa.

Jefté ja ho tenia tot ben comptat. Treballant nit i dia no arribaria a acabar la feina. Acabada la setmana no li donaria pas els denaris convinguts. No faltava més! Ell de gansos no en pagava.

Josep s'hi va posar amb braó; però amb cinc dies de treballar no va enllestir sinó trenta caixes. Ja no quedava més que el sisè dia per les que mancaven i Jefté reia per sota el nas pensant que mai no li havien sortit els embalatges a preu tan baix.

I heus ací que va arribar la nit del dia cinquè quan Josep se'n va anar a casa seva a descansar, amb la feina a mig fer. I mentre Jefté descansava, a mitja nit va sentir estranyes remors al taller i, pensant que hi havia lladres, es va llevar per posar-se a l'aguait. De les finestretes del taller sortia una estranya claror com de dia, que enlluernava la pàl·lida claror de la lluna plena. Jefté es va acostar

a la trapa que tenia per vigilar el treball sense ésser vist. I quina no fou la seva sorpresa quan va veure una dotzena de mossos àgils que anaven i venien, portaven taulons i llatres d'aquí per allà, muntaven caixes i picaven claus i posaven travessers amb una agilitat que sorprenia. Si; en poc temps, ell mateix va veure arrenglerades i llestes les cinquanta caixes del tracte i tot d'una es va apagar la claror i el taller va quedar quiet que no s'hi sentia una mosca.

L'endemà de bon matí es va presentar el fuster Josep.

—Jefté, senyor meu! Déu m'ha ajudat i la feina és acabada. Si us plau veniu a mirar-la.

—Josep, Josep! El Déu d'Israel és amb tu i no t'ha de mancar la meua protecció. Jo he vist prou com i quan s'ha fet la feina. Aquí tens deu denaris. No et faltarà feina a casa meua mentre tu vulguis i jo pugui. Aquí al jardí tinc una caseta que serà casa teua si plau a la teua muller.

Al bell mig del jardí hi havia un bonic sicomor que feia bona ombra. L'endemà mateix Josep i Maria amb Jesús infant s'havien arreglat la caseta a un recó del jardí de la casa de Jefté. Al mig del jardí hi havia un pedestal amb l'estàtua de Júpiter. No és que li hagués posat Jefté; sinó que era una deixalla de l'antic posseïdor de la casa. A migdia Jefté va anar a donar una volta pel jardí amb la seva esposa. L'estàtua de Júpiter era a terra trossejada i del mig del seu pedestal rajava una font d'aigua clara.

I Jefté anava comprenent...

La festa de Sant Ramon de Penyafort

Tenim la satisfacció de consignar que enguany la festa del nostre patró ha superat la dels anys precedents. Va resultar concorreguda com mai la Missa de Comunió dels redactors de CATALUNYA SOCIAL que digué a les vuit en el sepulcre del Sant el nostre il·lustre amic i capitular Doctor D. Josep M. Llovera. Igualment va reunir-se una nombrosa i escollida assistència a l'ofici solemne, en el qual va predicar un altre bon amic nostre i d'aquesta casa, el canonge Dr. D. Alfons M.ª Ribó, qui feu un bell panegíric, glossant la dita del profeta Joel "Alegreu-vos en el Senyor perquè us ha estat donat un doctor que us servirà de guia", alludint a la missió providencial de Sant Ramon de Penyafort, com a guiador del nostre poble en el moment crític de la seva plasmació moral jurídica i política, el segle XIII, i comentant l'oportunitat de la restauració del seu culte, afegint-hi un certer resum i elogi de la seva vida i de les seves obres, i una fervent apel·lació al seu exemple.

A la tarda a les cinc es resà a la Capella de la Seu el sant rosari. A totes les funcions es repartí l'estampa novament impresa que porta al davant l'efígie del Sant reproduïda de la famosa pintura de Fra Angèlic al Convent de Sant Marc, de Florència, i conté

un resum biogràfic, el mateix que publicàvem aquí la setmana passada.

El visible progrés en la restauració del culte a la sagrada relíquia del gran sant català, l'advocació del qual ens és tan necessària en els actuals moments, deixà gran consol a tots els que assistiren a la funció i d'aquí estant donem gràcies a tots.

Donatius rebuts

De	J. M. G.	Ptes.	5'—
"	E. R.	"	5'—
"	F. H. B.	"	5'—
"	J. A.	"	1'—
"	S. S.	"	1'—
"	R. C.	"	2'—
"	B. R.	"	0'25
"	A. O. L.	"	25'—
"	Dr. R. B.	"	25'—
"	E. d'A.	"	1'—
"	L. E. R.	"	2'10
"	J. R.	"	5'—
"	J. B.	"	10'—

Afectuoses mercès als amables donants i a tots els qui, d'una manera o altre, han contribuït a l'esplendor de la festa. Sant Ramon de Penyafort els ho recompena en plenitud. Per molts anys!

El nèbel i el kinnor

PER R. RUCABADO

*Sa muntanya santa, tossal formós
Goig de tota la terra.*

(Psalm XLVIII, 2, 3. Versió P. Ubach.)

Cadira en mig de les planes, cadira de Montserrat, on seu Sapiència, l'Hagia Sophia, Maria, abadessa i doctora de les terres catalanes. El perill i l'espant i l'angoixant incertesa fan tremolar els fills i els fidels en el gros seïsme moral que ens toca veure. Per això gira tothom els ulls a la seu invencible, forta de roca i de doctrina que presideix com un altar els camps i els turons, les carenes i els poblats de la pàtria. "Alço els ulls vers les muntanyes. D'on vindrà el meu socors?" Suspirem bo i cantant el psalm CXXI, i tot el Psalteri respon amb l'unànim ressò dels cent cinquanta cànctics, que

*Iahuè és ma roca i la meua fortalesa
mon Penyal al qual m'amparo
ma ciutadella i mon asil*

(Psalm XVIII, 3.)

D'allí la veritable Athèna Parthènos, la *Virgo potens* i *Sedes sapientiae*, "des de son alt castell", inexpugnable acrópoli, "defensa d'enemics la terra catalana que té encomanada". I allí l'autèntica Sabiduria, ciència de Déu i gràcia de Maria, regeix, ensenya i adoctrina els pobles.

*Gran és Iahuè i molt lloable
en la ciutat del nostre Déu
sa muntanya santa, tossal formós,
goig de tota la terra.
El mont Sion, confins boreals
ciutat del rei gran
Déu en els seus marlets
com un refugi es demostra.*

(Psalm XLVIII.)

Oh, muntanya serrada, muralla de marlets, fortalesa a quatre vents, muntanya i ciutat on escau l'èpítet formidable. Vet ací que ara el més fort i el més joiós i el més sant dels reis d'Israel, David, des d'allà dalt aixeca el cant poderós i exulta d'entusiasme, i entre els monjos en processó sona el nèbel i el kinnor, el psalteri i la cítara. Un d'aquells monjos ens el porta d'Orient, i la llengua del Rei salmejador es fon dins de la boca catalana.

I gran força ens dona el sentir-nos el cant de la llengua amb la fortíssima salabror hebràica. El P. Ubach, embaixador de Montserrat a Jerusalem, home d'Orient i monjo del desert, que els patriarques de les tribus beduïnes saluden i veneren i anomenen l'*Abuna Saïd*, el Pare Ventura, com patriarca que és, mestre loquaç en llengües semítiques, que ens porta la Bíblia de Montserrat, devallant amb els dos volums a la mà, com Moisès devallant de l'Horeb amb les dues taules de la Tora, el Pare Ubach, tot ell vibra com el nèbel dedacord, com l'arpa manual de les deu cordes que era el psalteri arcàic, i en ell vibren, himneguen i dansen David i els fills de Coré i Asaf i Ethan o Idithun en la lloança i la benedicció.

Mirra picant condimenta aquest vi i ja no són aromes del Montserrat sinó aromes del Sinai. Tres vegades ha creuat els sorrals del Schurr i del Qua'a per anar-hi, i s'ha cremat els peus pels impossibles pedregars, calents de forn, del Uadi el Arabah. Els deserts el coneixen, els *Uadis* i les *ains*, els oasis i els *djebels*, els torrentars, les fonts i les muntanyes seques i majestuosos, on ressonen encara les passes d'Israel. Es simplifica tota cosa i es fa visible i plàstica en la gran llum dels horitzons sense núvol, en la gran brillantor dels cels ardents, en la gran soledat contempladora. Els verbs mateixos sovint s'amaguen, perquè els noms solemnes i fervents ja es porten l'acció a dins d'ells mateixos i una gran energia poètica concentra en les frases tota la lírica plenitud:

*Més, vós, Iahuè, broquer al meu entorn
la meua glòria i qui el meu cap aixeca*

(Psalm III, 4.)

I l'elegia i l'aflicció sangloten del punyent laco-nisme:

*Compadiu-vos de mi, Iahuè, car só malalt,
guariu-me, car marcits són els meus ossos.*

(Psalm VI, 3.)

El ritme d'altres assaja el pas de dansa; dansa sagrada:

*Els mots de Iahuè
paraules sinceres
argent refinat
—en gresol de terra—
netejat set vegades*

(Psalm XII, 7.)

O esdevé tonitruant amb tota la majestat de les teofanies:

*La veu de Iahuè damunt les aigües
el Déu de la glòria fa tronar
Iahuè damunt les grans aigües.
La veu de Iahuè estavella els cedres
estavella Iahuè els cedres del Líban
i el Líban com vedell fa saltar
i el Schyron com cadell de brúfol.*

(Psalm XXIX, 3, 6.)

Aquesta fortitud i dretura, aquesta fusta de cedre ficada per dins de nostres lletres com nova ossada i armadura han de fer bon adob, perquè faran tenir dreta la llengua i la doctrina. Una pila d'hebraïsmes ja emprats pel P. Ubach com moneda corrent, faran nova gala i riquesa com encunys d'or que un navegant aporta. El xèol, la tenufa, el Nègheb, el kinnor i el nèbel i tants altres substantius circulen, de tan bones mans vinguts, pel nostre mercat.

Si Montserrat és tot ell un psalm de pedra, un surt, un salt de la natura, un himne geològic, una

lloança ardida de la terra que romp els nivells i les carenes i s'enfila al cel com brollador titànic de pedra fosa i sòlida atreta per un misteriós delit de verticals, ¿què té d'estrany que els psalms siguin, en aquell claustre de psalmòdies, i d'aquells monjos jardiners de tota flor i olor de l'esperit, un preferit conreu? La Bíblia de Montserrat, roser el més vistós d'aquell hort monacal, ha tret amb els dos llibres del Psalteri del P. Ubach (1) dues flors enceses i formoses, perquè el Psalteri, exaltació de la poesia teològica, és la flor de la Bíblia, i perquè tot poeta s'exalta en el psalteri, el P. Ubach ha tingut en aquesta versió, hores de goig fervent i ha pogut dir de cap a cap del treball aquestes inflamades paraules del psalm XLV, epitalàmic i messiànic:

*En mon cor brollen
faustes paraules
en anar jo dient
al rei mon poema
ma llengua és com càlam
d'escriuà que cuita.*

Psalm on hi ha la destinació humana i social de l'heroi, de l'Ungit, del rei pacífic:

*Coratge! cavalca
en pro de la veritat
en pro de la justícia*

En pro de la veritat i de la justícia i de la pau ens davallen de Montserrat aqueixos llibres ungits, vent de l'Esperit Sant en llengua catalana. El psalteri montserratí ha estat l'apèndix gloriós a l'any jubilar, 1932, festa noucentenària del Santuari que celebrà el record de la fundació segons madur estudi i conjectura, l'any 1031 pel gran Abat Oliva, i aquesta efemèride gloriosa que lliga dues dates tan llunyanes en el temps i les acosta en una mateixa obra perseverant, troba el jove monestir consagrat per les mans constructores del milenari fundador de Cuixà i del Canigó i de Ripoll i Bisbe de Vich, complint d'una manera augusta la missió de presidir les destinacions intel·lectuals, espirituals i religioses de la pàtria en pruija de plenitud, de tan pròvida manera que no desdiu de la figura i l'obra de l'Abat Oliva, l'obra i la figura de l'Abat Marçet, síntesi presidencial de la cultura actual montserratina.

Ad multos annos! Aquell 1931 que amb l'emoció i neguit de l'adversitat començada i la persecució creixent es feia el miracle de poder-se celebrar en pau les festes jubilaris compenetrant un Culte, un Monestir i un Poble, deixà admirable ròssec de llibres, pluja d'aigua i de doctrina que ve de la muntanya de benedicció. Joies de Montserrat, la *Història* il·lustrada del Pare Anselm M. Albareda, el bé de Déu de fascicles històrics i monografies que pel seu estudi i cura diligent són publicats, culminant tots en la magníficent biografia de *l'Abat Oliva, fundador de Montserrat*, bé mereixen totes aquestes gemmes de fe i de pietat, de ciència i patriotisme l'estoig d'un comentari; però almenys si altre no ens lleu, desem la ploma i llencem als vents de la terra un aplaudiment de gratitud.

Gratitud, no pot ésser altra la paraula ni el sentiment. Montserrat mereix bé de la pàtria, bé de la ciència, bé de l'Església, bé de la civilització. Sunyol, Ubach, Albareda, i els que en la tasca sagrada han

deixat la tendríssima vida, Junqué, Obiols, ja són noms històrics i no són ells, perquè en la humilitat benedictina, essencialment cooperativa, l'últim i novell escolanet, el novici i el monjo de cogulla i el pare abat no fan sinó una sola processó en concert únic de veu harmònica i unísona i d'un sol esperit.

*A Montserrat comença nostra història
i és Montserrat el nostre Sinai.*

La indeficient tutela uneix en una joia els qui se senten protegits i els protectors. Teulada i cim material i moral de Catalunya, emergidor dels allaus i els temporals, Penyal immòvil. Tinguem de Montserrat la fortitud de roca i la fortitud de Bíblia. El temps de l'Abat Oliva eren segles de sarraïns i maures; el temps de l'Abat Marçet, segles de laics i heretges i anarquistes. D'aquells triomfà i d'aquests triomfa el Déu de David, Déu de vivents com digué Jesucrist, el Senyor dels psalms i del psalteri. Ell i la seva Mare Santíssima, la *Theòtocos*, la que seu fa set centúries en la cadira maternal i doctoral del Monestir!

(1) *La Bíblia, versió dels textos originals i comentari pels monjos de Montserrat*. X. *El psalteri* 1. Psalms 1-LXXII, per Dom Bonaventura Ubach, Monestir de Montserrat, MCMXXXIII (302 pàgs.). — II. Psalms LXXIII-CL. Monestir de Montserrat, MCMXXXII (298 pàgs.).

(2) *Història de Montserrat*, per Dom Anselm M. Albareda. Monestir de Montserrat, any jubilar MCMXXXI (410 pàgs.), volum esplèndidament il·lustrat en rotogravat i amb notable rellegadura.

(3) *L'Abat Oliva, fundador de Montserrat* (971[?]-1046). Asaig biogràfic per Dom Anselm M. Albareda. Monestir de Montserrat, any jubilar MCMXXXI (359 pàgs.), il·lustrat amb una fototípia de l'escultura d'En Josep Llimona i caplletres de Dom Martí Canyís, monjo de Montserrat.

La dominació turca

Actes commemoratius

A l'any que som Viena commemora el centenari de la lliberació de l'Europa central de la dominació turca. Joan Sobieski va vèncer les forces turques que assetjaven la ciutat de Viena i amenaçaven tota la cultura occidental. L'assemblea dels catòlics alemanys, celebrada a Essen el començ de setembre de l'any passat, decidí que el *Katholikentag* de 1933 fos a Viena. El nou arquebisbe d'aquesta ciutat Doctor Innitzer acaba de fer un viatge per Hongria on ha visitat el cardenal Serédi i els bisbes de Gran i Steinamanger per tal d'invitar-los a participar a la gran assemblea.

Austria ha estat sempre la muralla que ha salvaguardat la civilització d'occident i el Catolicisme a l'Europa central. La casa d'Habsburg el darrer governant de la qual ha pogut morir com un sant desterrat a Funchal, ha estat durant els segles l'àngel tutelar del Catolicisme. I Austria, sobretot la seva capital Viena, ha d'ésser la muralla que detingui l'onada d'ateïsmes que per medi dels homes sense Déu, els soviets de Rússia difonen arreu del món.

La perfecció de l'individu

PER J. CIVERA I SORMANI

Els qui són avesats a contemplar els cadàvers damunt la taula de dissecció, no els produeix cap efecte la corrupció del nostre cos. En canvi els qui es lliuren a altres activitats, no poden romandre llarga estona davant la pallidesa d'un cadàver. En l'ordre moral passa el mateix. En aquests moments pocs són els qui s'adonen de l'onada de llot que es va estenent arreu de la terra, perquè al món hi ha tanta corrupció que, les manifestacions immorals, no ens produeixen cap efecte. Tots estem una mica intoxicats. Atureu-vos davant un quiosc, i us adonareu de seguida que, la majoria de les obres exposades al públic, són obertament abjectes i immorals. Alguns quioscos de la Rambla fan una fetor insuportable. No us expliqueu com és possible, que es puguin vendre impunement, unes obres que són la causa de la degeneració de la raça. Allí trobareu les obres més grolleres i les més anticristianes. La joventut coneixerà els inhumans procediments anticoncepcionals, adquirint una de les obres escrites per un suposat doctor en medicina. Algunes vegades ens hem preguntat si han nascut sense consciència els propietaris de les cases editorials que llencen al mercat aquestes obres tan infectes. Us podeu mostrar indulgents i compassius, amb els qui exposen honradament unes doctrines socials o polítiques oposades a les nostres; però no podem donar cap mica de bel·ligerència a uns individus que s'han imposat la innoble missió de pervertir el poble.

Havíem aconseguit foragitar de les sales de cinema, les pel·lícules obertament immorals. En fer aquesta afirmació, no volem pas dir que són bones i recomanables totes les pel·lícules que s'han projectat fins ara. No satisfien els desigs de les persones cristianes, però almenys tenien una mica de dignitat. En poc temps s'han projectat algunes pel·lícules parlades en francès que, en l'ordre moral, signifiquen una regressió. Aquestes pel·lícules són projectades en els cinemes més aristocràtics de Barcelona. Les senyores que assisteixen a aquests cinemes hem de suposar que són catòliques i, no obstant, no han formulat cap protesta. Dintre de pocs dies, es projectarà en un cinema molt concorregut, una pel·lícula parlada en francès que és una de les més immorals que s'han projectat a Barcelona. ¿Podran les senyores assistir a la projecció d'una pel·lícula tan abjecta? No esperem que ningú protesti. Algunes senyores es planyeran que es projectin pel·lícules tan immorals en els nostres cinemes, però no faran res per evitar que segueixin projectant-se.

Perderíem el temps si intentàvem clausurar les sales de cinema. És un espectacle massa arrelat per aconseguir la seva desaparició! A més a més cal tenir en compte que les empreses cinematogràfiques són poderosíssimes i no es resignaran a desaparèixer. Actualment viuen del cinema milers de famílies.

Per aconseguir l'absoluta desaparició de l'art cinematogràfic, caldria que es posessin d'acord tots els pobles del món. Ja veieu si és difícil. Haig de confessar amb tota sinceritat que, mai no he cre-

gut, que el cine sigui substancialment dolent. En aquests darrers temps, s'han projectat pel·lícules que són una veritable meravella. Podríem esmentar el nom d'alguns directors que són homes de gran enginy i de gran talent. Per la pantalla han desfilat pobles i races que segurament els nostres ulls mai no veuran. El cinema, ben orientat, podria ésser altament educatiu.

Si no podem evitar que el públic vagi al cinema, podem moralitzar-lo. Aquesta hauria d'ésser la nostra missió. És possible, potser algú objectarà, poder influir damunt les cases productores? Nosaltres creiem que sí. Si les senyores i els catòlics, en general, en compte de presenciar impassiblement, la projecció de les pel·lícules immorals, abandonessin la sala i fessin propaganda perquè la gent no assistís a les successives sessions, tingueu la seguretat que serien retirades dels cartells. Els empresaris no tenen vocació de màrtir. S'equivoquen els qui creuen que els empresaris desaprensus, tenen el propòsit de materialitzar el poble, amb la projecció de pel·lícules immorals. Són homes de negoci que no tenen altra preocupació que plaure al públic i defensar els propis interessos. Un empresari—ho hem dit altres vegades—és com un fondista: fa ús de la sal i del pebre d'acord amb el gust dels seus clients. Si aquests no són partidaris del pebre, no en posarà en cap de les menges que els serveixi. No hi ha cap fondista que tingui la dèria de cuinar menjars coents. No hi ha tampoc cap empresari que imposi el seu gust al públic. Ell ofereix allò que plau a la majoria de la gent. La projecció de les pel·lícules, depèn, doncs, de nosaltres.

Si fóssim una mica més delicats i una mica més espirituals, no hi hauria tanta immoralitat. Ens mostrem transigents en moltes coses que considerem insignificants, i a poc a poc, anem claudicant en coses de més importància. Quan ens trobem en un pendís, és fàcil rodolar fins a la plana. En canvi si sabem posar la petja damunt la terra ferma del cim, ens mantindrem forts dins la llum serena de les altures. Mentre les nostres vestidures es mantenen netes i polides, evitem que siguin tacades; però quan ja s'han tacat no fem cap esforç per evitar que caiguin damunt d'elles noves sutzures. Per això cal evitar la primera taca. Si ens mostréssim inflexibles en les petites caigudes, no cauríem tan fàcilment en els grans abismes.

Si coneguéssim un home auster i profundament cristià que s'hagués allunyat del traüt del món per a passar la vida dins la pau i la quietud de les muntanyes, li diríem que tornés uns moments a posar-se en contacte amb els homes. Tingueu la seguretat que, si no ho fes, creuria que hem perdut el seny i la raó. Si el fèssim visitar algunes sales d'espectacles, fugiria espantat com si es trobés davant les portes de l'infern. La seva estada a la ciutat no seria gaire llarga, perquè tornaria ràpidament a cercar la pau de Déu que havia trobat dins el silenci de les muntanyes.

Si volem que la societat es perfeccioni, cal primer que existeixi la perfecció individual, perquè la

societat no és altra cosa que un conjunt d'individus. Voler perfeccionar la societat i restar nosaltres imperfectes, és una utopia. Hem de saber desplegar les ales de l'esperit, per allunyar-nos de les imperfeccions de la vida i de la pols de la terra. Si som espirituals, sentirem un gran desig de perfecció. Tenim el deure de defensar, no solament els prin-

cipis bàsics del cristianisme, sinó també la civilització cristiana, a la qual deuen la seva grandesa tots els pobles occidentals.

Declarem-nos partidaris del predomini de l'esperit damunt la matèria; i la llum esquinçarà les denses tenebres que no ens deixen veure la blavor diàfana del cel.

Revista de Revistes

Religión y cultura. || Revista mensual redactada por los PP. Agustinos. || Tomo XXI. || Madrid.

Aquesta important revista que redacten els Pares Agustins del monastir de l'Escorial, en el darrer número corresponent al mes de gener, publica, com de costum, articles d'un gran interès.

El P. J. Montes segueix l'estudi sobre el factor religiós en la delinqüència dels menors.

Comença estudiant l'organització protectora de la joventut abandonada i delinqüent de Bèlgica, que és una de les més perfectes. Esmenta les escoles de beneficència de l'Estat, en les quals estan compreses diverses institucions que formen un conjunt harmònic. Remarca el P. Montes que, l'ensenyament religiós i l'assistència al culte són obligatoris en tots els reformatoris belgues. L'oració del matí i de la nit i la missa són les principals pràctiques piadoses reglamentàries.

És interessant la informació que dona de les obres que sosté l'Estat francès. L'articulista posa de manifest els fruits que han donat a França i en altres indrets els Reformatoris per a nois sense base religiosa, i esmenta les institucions que sosté l'acció privada, fonamentades en un esperit religiós. La més important, diu, de les institucions privades és la colònia agrícola de Mettray, fundada l'any 1841. Fou creada pel magistrat catòlic M. Demetz. Els elements del seu sistema de regeneració foren l'educació religiosa i moral, la vida del camp, el treball agrícola i una disciplina ensems severa i paternal.

Després de detallar el funcionament de la dita colònia, esmenta altres entitats similars que causen un gran bé a la joventut abandonada.

Són també interessants els articles que publiquen els PP. Félix García, M. Vélez, B. Ibeas i Julián Rodrigo. El senyor Álvarez Catana continua el seu documentat estudi sobre el Ticià a l'Escorial.

La secció bibliogràfica, com de costum, és molt nodrida.

Razón y Fe. || Revista mensual hispanoamericana. Tomo CI. || Madrid.

Heus ací el sumari del número corresponent al mes de gener d'aquesta importantíssima revista mensual hispano-americana:

"Deberes patronales", Joaquín Azpiazu; "El pensamiento germánico actual", Hilckmann; "Postrimerías y muerte del Padre Isla en Bolonia; su testamento ológrafo", C. Eguía Ruiz; "Individualismo, estatismo y la encíclica *Quadragesimo anno*", N. Noguer; "Boletín de Apologética", Quintín Pérez; "Crónicas. Reducción y limitación de armamentos", "Bibliografía".

Joaquín Azpiazu declara, abans d'assenyalar als patrons els seus deures, que es limitarà exclusivament a comentar la doctrina social de Pius XI en la seva encíclica social *Quadragesimo anno*, de l'any 1931, i que, seguint també l'exemple del Papa, tractarà quasi únicament dels deures cabdals de la classe patronal.

És un article magnífic que cal llegir i meditar perquè és una aplicació de la doctrina social del Papa gloriosament regnant Pius XI. Haurien de llegir-lo especialment els qui diuen que l'Església no es preocupa dels problemes que hi ha plantejats en el món del treball.

N. Noguer segueix el seu estudi començat el mes de novembre, sobre individualisme, estatisme i la encíclica *Quadragesimo anno*. N. Noguer posa de manifest la seva gran competència en la matèria.

La secció bibliogràfica és interesantíssima i alligonadora.

La Vie Spirituelle, Ascétique et Mystique. || Paris.

Aquesta revista selectíssima publica quatre articles documentadíssims sobre la personalitat religiosa de Sant Albert el Gran.

H. Wilms descriu d'una manera subtil i alada la fina espiritualitat de Sant Albert, l'apòstol de la pau. Després de descriure'ns els quatre articulistes la vida d'aquest sant, segueix tres articles de caràcter doctrinal de V. M. Pollet, M. J. Congar i H. D. Simonin. En aquests tres articles és estudiada la personalitat de Sant Albert, sota diversos aspectes.

Rivista di Filosofia neo-scolastica. || Publicata per cura della Facoltà di Filosofia dell' Università cattolica del Sacro Cuore. || Milano.

Per aquesta important revista de filosofia han desfilat els escriptors catòlics més il·lustres d'Itàlia.

El darrer fascicle conté articles que honoren la dita revista. Un dels articles més interessants i documentats és segurament el que signa Umberto A. Padovani, professor de Filosofia de la Religió de la Universitat Catòlica del Sagrat Cor, de Milà, sobre "La vida i el caràcter de A. Schopenhauer en relació amb el seu pensament". Padovani dona un gran relleu a la vida íntima d'aquell filòsof alemany i en treu conseqüències interesantíssimes. Cal també remarcar l'estudi de F. Olgiati, sobre "Il Tomismo e le sue relazioni con le altre correnti della filosofia cristiana", i el de G. Rotta sobre "Il platonismo di Kant".

Conté també una secció bibliogràfica molt extensa i una crònica en la qual es dona compte del moviment filosòfic italià. És una revista que honora la Facultat de Filosofia de la Universitat Catòlica de Milà.

J. C. i S.

Carnet setmanal

El poble català i l'autonomia de Catalunya. — Ja ens permetran els nostres lectors que avui comencem aquesta crònica de fets de la setmana amb un de ben significatiu i a la vegada ben trist per a tots: la indiferència del poble nostre davant el greu problema de la seva autonomia, com a poble.

I ¿d'on derívem nosaltres aquesta afirmació d'indiferència? Senzillament, de molts fets que podríem anar referint en aquest lloc, però principalment del poc interès que tothom mostra a casa nostra per lleis fonamentals com l'Estatut Orgànic de Catalunya i els diferents Decrets que van sortint a la Gaceta de Madrid referents a les diverses atribucions i facultats del Govern de la Generalitat.

Ha estat presentat a les Corts de Catalunya el projecte de llei d'Estatut orgànic, o sia de Constitució interna de Catalunya. Els Diputats acordaren deixar-lo uns dies damunt la taula i, a la vegada, obrir una informació pública perquè poguessin dir-hi la seva tots els catalans afectats pel projecte que, naturalment, són tots els catalans. Doncs bé; ha finit el temps d'informació; i en un projecte en què tothom tant podria dir i davant un fet tan transcendental com suposa la Constitució interna de la nostra terra ¿sabeu quants són els informes que han estat presentats a la Comissió corresponent? La enorme xifra de tres, i encara no pas de les entitats més qualificades per a una actuació semblant, precisament.

Un altre fet: ha estat decretat que des de primer de gener de 1933 tots els Ajuntaments de Catalunya passarien a dependre de la Generalitat. El Decret ha estat promulgat i, per tant, cap ingerència del Poder central pot, d'ara endavant, restar en la vida de les corporacions municipals de Catalunya. I davant d'aquest fet, la transcendència del qual no pot escapar a ningú, què ha passat a Catalunya?; ¿quina ha estat l'actitud de les corporacions locals de la nostra terra? Ni un acord de satisfacció que s'hagi fet públic; ni un telegrama ni una comunicació dirigits a la Generalitat, etc. Ni una sola manifestació d'entusiasme, en una paraula.

I a què obeeix una actitud semblant? ¿Quina és la causa de semblant indiferentisme? L'autonomia de Catalunya, aquí tant esperada, ha vingut a l'últim, però ha vingut en braços de l'Esquerra de Catalunya, d'un partit que no ha volgut abdicar mai de la seva significació demagògica i, per tant, ha vingut emboirada de dubtes de tota mena, dubtes que fan referència a les futures actuacions del nostre Govern en el qual no hi ha ideals de cap classe, que no té per damunt de tot els interessos comuns a tots els catalans i no compta amb homes capaços

per a portar a cap la tasca de la reconstitució de la nostra personalitat col·lectiva, que no és pas tasca massa senzilla i fàcil.

I del conjunt de tots aquests fets ve la indiferència del poble davant totes les actuacions en aquesta esfera de qüestions. El mateix text constitucional comença per ésser una cosa sectària, passional, demagògica, de la qual necessàriament totes les dretes ens haurem de declarar revisionistes. No ens podem pas mostrar, doncs, satisfets d'una semblant actuació. I les esquerres tampoc se'n mostren, ja que a elles el que els interessa no són pas declaracions constitucionals sinó divisió de terres, atacs a la propietat, etc. I mentre això no vingui, tampoc s'hauran de mostrar contentes de l'actuació de la gent de la Generalitat.

I així, entre uns i altres, les lleis més fonamentals de la nostra autonomia hauran d'anar passant indiferents a tothom i aviat la mateixa autonomia correrà el perill d'enutjar molts catalans sense ideal pel sol fet dels sacrificis que necessàriament de moment pugui imposar.

Sacrificis que, en altra ocasió, el nostre poble hauria fet sense regateig de cap mena i sense perdre la joia de tenir un govern propi en una gran unió d'assumptes del món polític.

Ja hi ha el corc... — Ja fa temps que l'agrupament governant d'esquerra pateix el corc de la divisió i de la guerra civil. Ja fa temps que s'han format grupets dins el partit. És natural; aquests partits sense ideal, merament negatius, formats a base de gent despresada d'altres agrupaments i l'única finalitat dels quals és la d'adquirir càrrecs públics o sous, corren el perill de disgregar-se sempre. Els falta l'ànima. Només es pot evitar la disgregació quan el director sigui home per exercir facultats dictatorials i tingui, a la vegada que bon seny, una mà de ferro; i caldrà convenir que el senyor Macià no disposa ni d'una ni d'altra cosa.

I així és com la disgregació ha vingut. I ha tingut ocasió de mostrar-se en públic amb motiu del nomenament de Governador Civil de Barcelona. El senyor Lluhi, cap delegat del Govern, opinava que calia acceptar l'encàrrec fet pel Govern Central (i això sense haver consultat abans amb ningú més); en canvi, el cap efectiu del Govern, Macià, opinava el contrari.

És l'avantatge de la dualitat de caps. Ja dèiem un dia que Macià havia de governar o no; però en el primer cas, governar in totum, ja que les solucions intermitges no podien donar lloc més que a conflictes diaris i constants. I aquí tenim el primer. Un cap opina una cosa i no es recata de dir-ho abans d'haver consultat amb l'altre; l'altre cap opina tot el contrari.

Tots sabem ja el que ha passat en aquesta matèria. El que tal vegada no sabem tots és la riallada

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS

Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

formidable que hauran fet els polítics i aficionats de Madrid davant d'aquestes tristes mostres d'incapacitat dels nostres homes esquerrans per a portar un govern en què, deixats de banda gran nombre de problemes, sembla que no hi hauria d'haver lloc a plantejar certs conflictes i, en tot cas, hi hauria d'haver el talent necessari perquè les xacres no es mostressin en públic, com ara s'ha fet.

Començem bé, a fe, començem bé. Aquest començament i tantes altres coses expliquen la indiferència del poble a què abans ens referíem.

Les Corts d'Espanya. — Les Corts de la República han de reunir-se el dia primer de febrer, sense necessitat de convocatòria, perquè així ho disposa la Constitució (encara tenim Constitució, segons diuen, amb tot i que els seus efectes no es troben per cap costat).

Altres cop podem amenitzar la nostra vida, prou prosaica en els temps que correm, amb les gansades d'un Balbontin o amb les estupideses de qualsevol Pérez Madrigal. Altres cop els nostres Diputats hauran de treballar improbablement donant aquell rendiment que hi veuen certs homes de la situació, encara que el país no en noti les conseqüències més que per la desfeta formidable que les seves lleis ens han portat en tots els problemes nacionals.

¿I quines lleis esperen torn darrera la porta per aquesta nova etapa del Parlament? Ja ho ha dit l'Asaia: la llei de Congregacions religioses, ja que és urgent acabar amb milers i milers d'escoles congregacionistes, quasi bé les úniques existents amb cara i ulls a Espanya, perquè tal vegada ho exigeix la cultura del país.

L'Estat té molts mestres que esperen torn (els cursillistes, deixats d'altres bandes); no disposa d'edificis ad hoc per a substituir els dels religiosos. Però ¿tot això i el dret dels pares respecte a l'ensenyament dels seus fills, què signifiquen davant l'escomesa sectària dels nostres governants?

També espera torn d'aprovació a les Corts la llei d'incompatibilitats de càrrecs públics entre els Diputats. Però aquesta llei no té urgència pels nostres legisladors, encara que la tingui pel país cansat i fatigat fins a extrems inverosímils d'aquests xutadors del Pressupost que cobren per tres o quatre conceptes i el rendiment dels quals és nul en quasi tots ells.

Però encara hi ha quelcom més: com que al Govern no li convé desfer la majoria parlamentària ¿no es diu que aquesta llei d'incompatibilitats s'aplicarà a les Corts vinents, però no a les actuals? Això seria potser un cas únic dins la història. Però ¿què tindria de particular que així ho acordés un Govern que ha fet una Constitució de la República perquè la compleixin els Governos que vindran, ja que ell ha cuidat de tenir sempre a mà la seva suspensió mitjançant la llei de Defensa de la República? I caldria estranyar-nos que un Govern dixi aprovés una llei pels de demà, però no pas ell? Tot és possible i ja no ens pot estranyar res en aquesta política pintoresca que ve a seguir fil per randa, i encara superant-la, la política d'altres temps...

La llei de règim local. — A Catalunya s'està elaborant la llei de règim local o, en altres termes, llei municipal.

La ponència que, dins la Comissió Assessora ju-

ridica, entén en aquest afer, és una ponència de gent competent i especialitzada en semblants assumptes. Per aquesta raó n'esperem un projecte ben estructurat i progressiu.

Podem avançar que, amb tot i que els Ajuntaments seran elegits per sufragi universal solament, i que desapareixerà la representació corporativa — no altra cosa hauria de permetre el partit esquerrà que governa — es retornarà al sistema de la Comissió Permanent amb grans facultats, es donarà pas en multitud de casos al recurs contenciós-administratiu davant de tot altre recurs, es suprimiran els recursos econòmic-administratius que no serveixen ara per a res, i s'anirà a fórmules per a fer efectiva la responsabilitat de regidors i governants.

Aquesta és l'orientació de la ponència. Ara que, no cal dir-ho, aquesta ponència haurà de passar per mans polítiques esquerranes, i llavors és possible que perdi tota la bona substància. Ja ho veurem...

Moviment catòlic

França: Esvaint recels. — Darrerament el corrent pacifista de la Joventut Catòlica francesa ha causat cert disgust als dirigents de la Federació nacional dels catòlics de França. Els bisbes francesos han parlat d'una manera terminant i han proclamat la supremacia de la doctrina de l'Església sobre el patriotisme xovinista.

En l'avinentesa de l'any nou i en rebre les felicitacions de la clerecia diocesana, el Cardenal Liénart de Lille s'ha expressat d'una manera molt categòrica sobre aquest particular. Heus ací un resum del parlament del purpurat eminent tret de la *Semaine Religieuse*:

"Fa poc que hi ha hagut greus disputes entorn de la qüestió social i l'Església va haver de fer sentir la seva veu i li costa tant encara d'aconseguir que l'escoltin.

Avui s'han promogut altres qüestions que, potser, són enrara més delicades; certament no es tracta pas de renunciar al nostre patriotisme; l'amor a la pàtria té el seu lloc assignat darrera l'amor a la família i al pròxim. No hi ha perill que l'Església abandoni, sota aquest punt, l'ensenyança dels nostres deures envers França. Però ella no pot esborrar del catecisme l'altre deure tan difícil de fer admetre i d'explicar: l'amor als enemics.

L'Església i l'Evangeli tenen aquelles santes audàcies que ens desvien de les nostres habituds, que parteixen pel mig els nostres sentiments massa humans per tal d'obrir-nos perspectives noves. El seguir sense feblesa la doctrina de l'Església no és pas fer traïció; és el nostre deure de valorar les seves ensenyances, de no posar-nos a remolc de les teories que desfiguren el vertader aspecte del catolicisme. Que se'ns permeti d'estimar els nostres enemics pel damunt de les fronteres.

Els bisbes de l'altra banda dels Alps i de les riberes de l'Sprée han de predicar aquesta doctrina. Com puc jo dispensar-me d'aquest deure? No puc demanar-los de complir aquests deures si jo no tinc el coratge de complir-los primer. La doctrina de l'Església se'ns imposa per tot arreu i a tota hora.

Si treballem per a fer sentir la nostra veu catòlica

sense renunciar al nostre patriotisme, estem segurs que en propagar la idea de pau servim bé la nostra pàtria. Potser aquesta serà servida millor amb la croada de la pau que amb la croada de seguretat. És aquí que es revela la primacia de l'ordre espiritual. El destí dels pobles depèn molt més de l'ordre sobrenatural que de tots els càlculs de passió o d'interès.

Si, per raó d'ésser incompresos, érem considerats com sospitosos, no devem pas creure que no estem obligats a seguir la nostra campanya de pacifisme. El que cal és el saber presentar i defensar la doctrina de la veritat sense apassionament, i fer-ho guanyant-se les persones tota vegada que la veritat i la caritat són dues germanes a posta per a comprendre's mutuament. Jo no vull consentir més que, de l'existència de diferents maneres de pensar dels catòlics, es vingui a denunciar com a no catòlics i es desacrediti els sacerdots, els fidels i els agrupaments que, en qüestions lliures i discutibles no pensin exactament com els altres. Jo he d'actuar com el pare de família que té fills que pensen diferentment però que tots tenen posada en ell la confiança i n'esperen protecció. Si ens dividim si no ens tenim confiança ens arruïnem nosaltres, inutilitzem la nostra acció i ens fem culpables de posar obstacles a la difusió del regne de Crist en nosaltres i al nostre entorn.

La usura.—L'Església ha combatut amb gran energia la usura. Cal només recordar com les Constitucions provincials de Tarragona, els sínodes dels bisbats condemnaren els usurers, els revenedors i els que prestaven amb interès desmesurat.

El desplegament de la indústria i dels negocis dels darrers decennis ha eixordat totalment la veu de l'Església. Els monopolis, els trusts, els cartels són organitzacions d'usura tota vegada que no venen o produeixen a un tipus que permeti un interès legal als capitals invertits sinó que cerquen uns guanys desmesurats a costa de l'obrer i a costa del comprador. Aquesta plaga que ha pervertit el cor de mitja humanitat és la causant del desordre moral i de la desfeta de totes les valors socials.

Els bisbes austríacs, reunits en conferència a Salzburg del 22 al 24 del passat novembre van publicar els *Manaments actuals de la moral econòmica* (contra els usurers que presten i que venen). Extreiem d'aquesta declaració el que segueix: "De tot arreu vénen les queixes més amargues sobre l'empobriment que cada dia esdevé major i sobre la indigència creixent. Homes innombrables no poden trobar treball, les famílies passen fam, veuen els seus fills passar misèria. Certament les causes són múltiples, n'hi ha, però, una a la qual cal fer referència especial perquè amb un poder que mai no minva, perjudica sempre de nou la situació econòmica: és l'usurer en les seves formes diverses. Lleó XIII escrivia: la usura ha estat ben sovint condemnada per l'Església però sempre és practicada de nou i en forma moderna per gent afamada de interessos i de guanys. Veiem avui com els usurers dominants en l'interès no deixen pas que l'economia es revifi. Els bisbes d'Àustria ja en 1925 escrivié: "El sistema de bancs i de crèdits amb el joc de borsa ha esdevingut una planta venenosa. Serveix als potentats de les finances per a fer els pobles víctimes de la usura i per a robar-los, per a sostreure a la gent treballadora els seus estalvis, per a empobrir cada dia més gent, per a portar-los a

una absoluta supeditació i a una vertadera esclavitud. Estan supeditats a aquestes potències financeres la classe obrera, molts empresaris, fabricants grans i petits i especialment els menestrals i la classe mitja."

Quant a Pius XI, escriu en l'encíclica *Quadragesimo anno* "els dominadors i directors de les finances posseeixen mitjans il·limitats per a assenyalar i determinar el crèdit segons la llur voluntat", i més avall "ells posseeixen amb el crèdit la circulació de la sang de tot el cos econòmic. L'element vital de l'economia el tenen al puny de tal manera que ningú ni pot respirar contra el seu manament".

Els bisbes austríacs repetien amb tota energia la comminació als que posseeixen que ja havíem publicat abans, fer ús de la riquesa pel bé de la societat creant noves possibilitats de treball per als obrers perquè tots els homes que poden treballar puguin tenir un dret a treballar. Naturalment, hem de repetir l'observació "que molts sectors catòlics han estat infectats d'aquest esperit dissolvent de l'especulació del diner. I nosaltres repetim: "Menestrals i pagesos han de poder tenir diner a un tant per cent reduït. No serà pas una missió última la de legislar i trobar camins per tal de fer reeixir la justícia en aquest camp i amb això establir els fonaments per a una nova florida de l'economia."

Fem memòria d'una de les conseqüències més terribles de l'usurer en el camp de l'economia. Ens referim a l'estament pagès. El seu benestar s'enfonsa, el pes dels deutes devora tots els seus ingressos. Les subhastes es multipliquen i els pagesos han de vendre les llurs finques i han de refugiar-se a ciutat. L'estament pagès acaba d'ésser la base de l'economia del país, multiplica el proletariat desmesuradament i aguditza els conflictes socials. Però els usurers de préstecs han perjudicat també les altres empreses de caràcter econòmic. La producció s'enrampa cada dia més i els negocis minven cada dia. Tot això pesa greument damunt tota la societat. ¿Qui pot negar que en això cal veure una de les causes principals de l'actual enverinament? I no hi ha cap dubte que aquí hi influeix la cobejança que, segons la Sagrada Escriptura, és "l'arrel de tots els mals".

Certament no pot pas establir-se un tipus d'interès com a base de tots els préstecs. Pius XI escriu en l'encíclica *Quadragesimo anno*: "La fixació d'un salari just no es pot fer sota un sol punt de vista; cal tenir en compte els diferents punts de mira. Lleó XIII va dir que el tipus del salari s'havia d'establir tenint en compte diferents factors. Per això un interès just tampoc es pot fixar de cop i volta. És, però, un fet indiscutible que la vida d'economia està enverinada pels usurers en l'exigència d'interès, la qual cosa porta moltes existències a la ruïna. És missió dels cercles dirigents trobar el just camí i els mitjans justos per a trobar els mitjans de regular aquesta situació econòmica. I els bisbes austríacs clamem en aquesta difícil situació amb tota la nostra ànima.

I no sols pensem en els usurers d'interessos, sinó també en els revenedors usurers. Aquests, com ja advertírem l'any 1925, s'han apoderat de tots els comestibles mitjançant monopolis, trusts, concertacions de preus, i han aixecat els preus sense tenir en compte les exigències de la justícia, i han evitat

tot control. Pius XI ha recalcat aquesta comminació nostra. Quan diu que "la divisió de la responsabilitat i la limitació dels càstigs en les actuals companyies compradores han donat ocasió a greus abusos", i continua: "És cosa evident que el deure de les responsabilitats disminuït amb aquest procediment, fa poca impressió. Les més greus injustícies i enganys es descabdellen mig a les fosques de l'anònim darrera la façana d'una firma neutral. Així els usurers tenen les portes obertes, tota vegada que la publicitat en tot moment és privada de conèixer l'organització de semblants figures de l'economia. També aquí la legislació ha de trobar un camí que faci possible al públic el conèixer els preus d'usura i ha de procedir contra l'amenaça i contra els danys causats.

Però els usurers en la venda no es limiten als cartells i concertacions que, per la llur tendència monopolitzadora acordenen la vida econòmica. Com diu Pius XI, hi ha consciències tan ensordides que tot mitjà els és just per a guanyar diners i no planyen mitjans de cap mena per tal de mantenir-

se en la possessió d'allò que van adquirir amb gran esforç, contra els va-i-ve de la fortuna. La facilitat que té tothom de fer negocis i guanys atreu molts al comerç i a la revenda. No tenen altra preocupació que viure sense molèsties i còmodament.

Pius XI veu en les faltes contra la justícia, en els preus que exigeixen els usurers, un dels majors mals causats a la vida econòmica actual i una de les principals causes de la decadència actual.

Exhortant a actuar en contra d'aquests mals demanem a tots els cercles de la població que durant aquest hivern exerceixin la caritat amb esperit de sacrifici. Amb això atrauran la benedicció del cel sobre la vida econòmica. Recomanem el fer ús de tota avinentesa per a donar treball tota vegada que el nombre dels sense feina cada dia va en augment. Pius XI en l'encíclica *Quadragesimo anno* escriu: "La falta de treball és un flagell, arruïna el benestar de molts països, i representa un perill per a l'ordre públic, la tranquil·litat i la pau." Aquestes paraules són de tal insistència que ni poden ni deuen passar desapercebudes."

La J. O. C. i el Canonge Cardijn

La veu de l'apòstol

PER J. BLANCH I BOÉS

La visita que l'illustre Canonge belga Joseph Cardijn feu a la nostra estimada Federació de Joves Cristians de Catalunya, no podia ésser més fecunda ni més transcendent. Bona prova d'això és l'estela lluminosa de vibrants comentaris i frisanes d'apostolat que el formidable apòstol ha deixat entre nosaltres.

La Premsa catòlica de la nostra terra s'hà fet unànimement ressò de les dissertacions del fundador de la J. O. C. i les seves idees sobre la conquesta i l'organització de les masses treballadores i més encara el vivíssim i colpidor exemple de l'obra portada a cap en diverses nacions, per l'aplicació dels mètodes jocistes, ha fet pensar a tothom com és d'oportú i de convenient que una labor semblant sigui empresa amb tot entusiasme i tota energia a casa nostra. Afortunadament, el Canonge Cardijn compta a Catalunya amb doctes i intel·ligents seguidors que faran que, amb l'ajut de Déu, sigui a no trigar molt un fet el conreu del jocisme català. Importa, però, que aquesta generosa i transcendental iniciativa compiti, des del primer moment, amb l'adhesió incondicional, la vehement simpatia i la coratjosa cooperació de tots aquells qui, en la nostra terra, s'interessen per l'acció catòlica i per l'acció social.

No dubtem que serà així i des d'ara saludem aquest futur moviment obrer cristià català, del qual l'abbé Cardijn ha estat l'herald providencialíssim i que ha d'ésser l'esperança més ferma del retorn a l'Església de les nostres masses populars i que la doctrina social del Cristianisme, tan meravellosament expressada en les Encíclics dels Papes, serà també entre nosaltres una realitat carnal i viva, humaníssima i redemptora, aureolada de resplendors de justícia social i ardent amb la roentor sublim de l'amor i la caritat cristiana.

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR

Conferència del P. Giron, C. M. F. — El passat dilluns, a la sala d'actes del Casal de D.ª Dorotea, tingué lloc la conferència inaugural del cicle organitzat per la U. D. A. P.

Davant un nucli escollidíssim de dependents, el P. Giron, C. M. F., desenrotllà la primera de les tres conferències destinades a l'estudi dels principis fundamentals de la doctrina social catòlica sota el tema: "Bases antropològiques de la societat humana en les diferents teories filosòfiques socials d'avui."

Feta la presentació del conferenciant pel president de la Comissió de Cultura, Sr. Teruel, començà aquell la seva interessant dissertació, en el curs de la qual exposà les diverses teories que sobre l'home s'han anat bastint en el transcurs dels temps, les quals poden compendiar-se en les tres següents: individualista, naturalista i cristiana o catòlica. Féu una acabada crítica d'aquestes teories i mostrà les conseqüències pràctiques que se'n deriven.

És de remarcar l'èxit aconseguit per la U. D. A. P. en la inauguració del seu cicle de conferències i l'interès despertat entre els nostres dependents per la sàvia dissertació del P. Giron, C. M. F., qui aconseguí mantenir tothora el seu auditori en constant atenció.

La segona conferència del cicle, a càrrec, també, del P. Giron, versarà sobre l'ordre social, i tindrà lloc el pròxim dia 6 de febrer.

La Secció de Propagandistes

La Secció de Propagandistes d'ACCIÓ POPULAR prossegueix activament els treballs oportuns per a portar a la pràctica els acords continguts en la interessantíssima Ponència que presentà i fou aprovada en l'Assemblea de Tarragona.

A l'efecte ha procedit a una acurada i perfecta reorganització de la Secció i ha continuat prepa-

rant els seus remarcables temaris que han de servir per a la formació de nous propagandistes en sessions que es celebraran oportunament i per a ésser desenrotllats en cercles d'estudis, cursets, conferències, etc.

Ens plau de destacar aquestes belles activitats de les quals cal esperar fruits molt profitosos.

Les conferències de Quaresma

ACCIÓ POPULAR recorda a les seves entitats adherides i demés societats catòliques de Catalunya, que ha estructurat el suggestiu cicle de conferències quaresmals que publicàvem en la nostra edició anterior, el qual seran encarregats de desenrotllar competents conferenciant.

Prega, doncs, els Centres als quals interressi l'esmentat cicle, que es serveixin comunicar-ho el més aviat possible a la Secretaria General d'ACCIÓ POPULAR, per a la millor organització.

Cursets de Sociologia Cristiana

El Sr. Joan Blanch i Boés començà el propassat dia 18 del corrent, un Curset de Sociologia Cristiana a l'Ateneu de Sant Lluís Gonçaga, de Sant Andreu de Palomar.

Un altre Curset sobre igual matèria fou desenrotllat pel mateix senyor al Foment Mataroní, organitzat per Cívica Femenina. La lliçó inaugural

fou a càrrec del Rvnd. Ramon Balcells, Ecònom de Santa Anna i Consiliari d'Acció Catòlica.

A mitjans del vinent febrer, hom projecta de celebrar un Curset semblant als anteriors, al Centre Social de Terrassa.

Conferències

L'eminent escolapi P. Joan Profitós dissertà, a l'estatge d'ACCIÓ POPULAR de Balaguer, sobre el tema: "Llibertat escolar." El nombrós públic assistent aplaudí llargament l'illustre conferenciant.

El Círcol Catòlic, de Ribas del Fresser, projecta celebrar ben aviat una conferència sobre el tema: "Principis cristians de l'organització dels Estats." En donarem més detalls.

La Unió de Germandats Cristianes de Catalunya

La idea de constituir una "Unió de Germandats Cristianes de Catalunya", projectada en una Ponència de l'Assemblea de Tarragona, va obrint-se camí i, amb l'ajut de Déu, es convertirà abans de gaire en una bella realitat.

Preguem a totes les Mutualitats de la nostra terra, informades per un esperit cristià, que s'adrecin a les nostres oficines, on els seran donats tota mena de detalls i es rebran adhesions. Més endavant insistirem extensament sobre aquest interessant afer.

Per encàrrecs de

Impremta i Encuadernacions

dirigiu-vos a l'administració del
FOMENT DE PIETAT
editorial BALMES, S. A.
amb seguretat de trobar-hi
economia i bon treball.

BIBLIOTECA HISTÒRICA

DE LA

BIBLIOTECA BALMES

Serie II

Volum VII

JOSEP FINESTRES

ESTUDIS BIOGRÀFICS

pel

P. IGNASI CASANOVES S. J.

Aquest magnífic volum de 564 pàgines, i que comprèn: *Estudi preliminar.*—*Elogi funeral.*—*Vida i escrits.*—*Documents,* és tanmateix obra de consulta obligada per a tots aquells que desitgin conèixer la història de la cultura catalana al segle XVIII.

Preu del volum: 30 pessetes

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

COL·LEGIALS El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats**CASA ROSICH**

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25Si patiu d'**ASMA**

proveu els

PAPERS i CIGARRETSdel **Dr. ANDREU**

Calmen els accessos a l'instant.

R E L O J E R I A
MAURERR^a CATALUNYA 52 fr. KURSAAL antes AVINO 38Proveïdors
d'importantes cases**CONTRA EL MAREIG PRENEU FIVE**
VAIXELL TREN AUTO AVIO
VENDA EN FARMACIES**ACADEMIA BAIXAS**

Carrer Pi, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURADibuixos artístics i indus-
trial. Classes per a les
escoles d'Arquitectura,
Enginyers, Aparelladors,
Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

LIBRES

El "sí" d'un infant. El servent de Déu Guiu de Fontgalland — per Dom Robert Grau, O. S. B. Llibreria litúrgica. Rafael Casulleras.

Per escriure una bona biografia, cal estimar el biografiat. L'illustre monjo de Montserrat, Reverend P. Robert Grau, ens fa conèixer amb paraules càlides, la vida exemplaríssima del servent de Déu Guiu de Fontgalland, que va passar ràpidament per la terra, com un meteor lluminós, deixant enrera un ròssec de llum.

L'autor d'aquesta magnífica biografia, una de les millors obres que s'han escrit en llengua catalana, estima profundament el petit servent de Déu. Per això ha sabut posar de relleu les seves qualitats i les seves excelsos virtuts. És una obra pulcrament escrita i admirablement estructurada. La figura de Guiu, va apareixent gradualment, com un navili que s'acosta a la platja amb les veles resplendents; i, a l'acabament de l'obra, la veiem amb tota la seva grandesa i majestat. Després de llegir el primer capítol, sentiu ja pel petit servent de Déu una gran simpatia. Quin infant més admirable! Si ens atrau la innocència dels infants, que porten una mica de blavor de cel als ulls, calculeu com ens atraurà la de Guiu de Fontgalland, que va enamorar-se de Jesús perquè tenia l'ànima blanca com la neu de les congeses.

Caldria que l'obra interessantíssima del P. Grau, en la qual fa un estudi psicològic profundíssim del petit Guiu, tingués una gran divulgació. Les mares haurien de posar-la a les mans de llurs fills, perquè coneguin el camí que mena a la perfecció cristiana. En aquests moments de materialisme i de descomposició social, aquestes obres lluminoses fan un gran bé a les ànimes.

La vida anecdòtica de Guiu de Fontgalland, que tan destament ha sabut reflectir en la seva obra el P. Robert Grau, ens dona la sensació que ens trobem davant un infant extraordinari, que de la terra estant, ha vist brillar la llum fúlgida del cel. Guiu de Fontgalland no era un infant: era un àngel que, amb les ales esteses, esperava abandonar les impureses d'aquest món. "Guiu, petitó, de dos anys, diu el P. Grau, era posat al llit molt d'hora. Un capvespre la seva mainadera el prengué en els seus braços i l'atansà a la finestra... Guiu en veure per primera vegada en la seva vida aquell bell espectacle, s'arborava de joia... Hom li contà que la llum i els estels, tot ho havia creat el Jesuset." Guiu exclamà: "Estic content perquè tot això és del Jesuset! Feina hi hagué, segueix dient el biògraf, a arrencar-lo de la finestra per retornar-lo al seu llitet. Alguns mesos més tard, quan el seu germà havia vingut ja en aquest món, Guiu li dirà a cau d'orella: "Quan sàpigues caminar, t'ensenyaré els estels i la lluna... les joguines del Jesuset." Quina delicadesa!

Quan eixia a passeig amb el seu germanet i la mainadera, no temia travessar la via pública, per a

donar una almoina als pobres. Després de donada l'almoina, els allargava la mà. Un dia els seus guants blancs, esdevingueren negres, a conseqüència d'una d'aquestes encaixades. En fer-li remarcar la seva mainadera, el que havia passat, Guiu respongué: "Vostè em dona els cèntims per als pobres, i aquests són de la mamà o de vostè. Jo els dono l'encaixada d'amistat, i això és meu! Vegi com els plau això, puix tots em somriuen."

Guiu era un enamorat de la natura. Li plaïen els ocells i els insectes. "Qualsevulla minúscula meravella de la natura l'elevava: un bri d'herba o de molsa, una palla, una pedra de formes variades." Un dia digué aquestes paraules: "Jo estimo tot el que s'enlaira, tot el que s'enfila, tot el que vola!... m'apassiona l'ascensor perquè eleva." "Jo voldria ésser oreneta per volar enlaire, enlaire!..."

Guiu era molt sensible al fred. Un vespre, la seva mare va trobar el calorífer del seu fill a l'extrem del llit. "Oh! el meu Guiu! i perquè això? tu que sempre tens els peus glaçats... Mamà! he pensat que el Jesuset, damunt la terra no devia pas tenir calorífers com jo... Així, per ésser com Ell, jo he enviat el meu ben lluny, allà al fons del llit."

La puresa, la modèstia de Guiu, observa el P. Grau, tingué intuïcions admirables. De petit, quan observava que la seva mare es disposava a donar el pit al seu germanet, eixia espontàniament tot seguit de la cambra. El petit Guiu, un dia que diversos amics dels seus pares es trobaven reunits al saló, va desfil·lar per davant dels visitants, apartant-se instintivament d'una senyora. Els seus pares no van aconseguir que li besés la mà. Al cap de poc temps es va saber que la dita senyora vivia malament i havia començat ja la instància del divorci. Guiu, com els grans sants, sentia la presència de l'impur.

És bellíssim el capítol, en el qual el P. Grau, posa de manifest l'alegria que va tenir el petit Guiu, quan va rebre per primera vegada Jesús sagramentat. Després d'haver combregat, va sentir la veu del seu Jesús, que li deia: "Mon Guiu estimat, jo et vindré a cercar aviat; moriràs jove... no seràs pas el meu sacerdot. Jo en faré de tu un àngel."

El petit Guiu, va servir el secret fins a l'hora de la mort. Quan fou conduït al col·legi de Tranklin, no va mostrar cap interès per als estudis. Els seus pares no comprenien l'actitud de llur fill.

En el capítol, on és descrita magistralment la mort exemplaríssima del petit servent de Déu, aquest revela el secret a la seva mare. És una escena emocionant. L'obra comença amb un magnífic prefaci del Rdm. P. Dom Antoni M. Marcet, Abat de Montserrat, que predisposa l'esperit del lector a llegir la bellíssima biografia del P. Robert Grau.

Recomanem als nostres lectors, aquesta obra flairosa i meritíssima, la lectura de la qual produeix un goig inefable i una gran delectació espiritual.

CIVERA

BIBLIOTECA BALMES

Acaba de publicar-se

Anuari de l'Oficina Romànica

de Lingüística i Literatura

VOLUM IV

INDEX

Francesc de B. Moll. — Les flexions verbals en els dialectes catalans.

Francesc de B. Moll. — Suplement català al Diccionari romànic etimològic.

Alfons Par. — Anotacions lingüístiques i d'estil a clàssics menors catalans.

Joan Serra i Vilaró, Prev. — Persecució dels bandolers de Catalunya l'any 1616, Text i notes històriques.

Josep Calveras, S. I. — Notes lingüístiques.

Helmut Hatzfeld. — La expresión de lo "santo" en el lenguaje poético de los románticos portugueses y catalanes. B) Cataluña.

A remarcar les recensions i bibliografia amb 250 notes.

Publicació cada dia més acreditada en els centres científics

Preu: 27 pessetes.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

Han estat ja publicats el següents:

VOLUM I *Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals*, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Aquest volum, de 424 pàgines, conté la vida de St. Ignasi del qual es dona un magnífic retrat espiritual.

VOLUM II *Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola*, pel P. Josep Calveras S. I., volum de 200 pàgines amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

VOLUM III *Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i Preparació*, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Consta de 332 pàgines, en les quals trobaran Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

VOLUM IV *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Primera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Bell volum de 420 pàgines amb dos gravats explanant les meditacions i aplicacions de sentit sobre Principi i Fonament, els tres pecats propis i l'infern. Conté demés: Addicions, primeres regles de discreció d'esperit, notes sobre escrúpols i sugestions i apèndix.

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

Calendaris de FOMENT DE PIETAT 1933

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. Aquest calendari que ha arribat al XVIII any de la seva publicació, conserva tota la vigoria i amenitat de sa naixença augmentada per l'experiència que sempre ha estat mare de la ciència. La part religiosa, el folklore, l'humorisme, la literatura, etc., hi són més que cap any ben representats.

Hi trobareu un santoral complet, notícies pladuses, els dies de dejuni i abstinència, tradicions populars bellament recontades, humorisme de bon to, vers i prosa dels nostres grans escriptors i l'aforisme diari.

Preu: 0,50 Ptes.

ALTRES CALENDARIS

	Pessetes
Calendari Bloc-Català. Santoral Català — Aforisme diari. — Curiositats. — Folklore. — Acudits. — Literatura. — Endevinilles.	0,50
Calendari Cristià de Catalunya. Complet santoral. — Festes de l'any cristià. — Abstinències de dejunis, etc.	0,40
Calendari de la Cuina. Indicació preciosa a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any en un sol full.	0,15
El mateix, muntat en cartó	0,50
Calendari "miniatura", tamany 3 1/2 x 5 cm., enquadernat en rústega	0,15
Relligat amb pell fantasia i cantells daurats	1,—
Agenda del cristià (Calendari de butxaca) Conté: llibreta de notes per a tots els dies. — Calendari de festes, dejunis i abstinències. — Dietari de caixa, per a entrades i sortides. — Devocionari pràctic de butxaca. — Cartera i targeter. — Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb pegamoid.	1,50
Calendari Perpetu. L'any cristià. — Santoral de l'any. — Temes i festes mòvils. — Festes de precepte. — Dies d'abstinència i de dejuni. 32 pàgines amb coberta.	0,20
Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà.	0,50
Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a gran propaganda.	0,50
Tarja pel calendari Bloc. Variat assortiment a preus econòmics.	

FOMENT DE PIETAT, Duran i Bas, 11

Biblioteca Popular de Teatre Catòlic

Aquesta Biblioteca, amb intent de coadjuvar en la tasca dels centres catòlics, es proposa dignificar la nostra escena procurant que les obres tinguin el màxim prestigi literari, sense oblidar que han d'arribar al cor del poble, estimulant ensems els autors catòlics. — Publicarà continuament obres adients i celebrarà concursos anyals.

Fins ara ha publicat:

N.º 1. LA FÚRIA

Drama en tres actes, de *Francesc Bonaventura*, premiat al concurs de 1932.

N.º 2. LLAR MORENT

Drama en tres actes, de *Mn. Ramon Sabarrit*, Prev.

N.º 3. LING-FU

Comèdia de fi humorisme xinès i aire modern, d'*En V. Coma i Solei*.

Cada una d'aquestes obres: 2,50 ptes. exemplar

